

— (Pobirki iz časnikov.) „Tagblatt“ oznanivši izstop dr. Keesbacherja iz deželne bolnišnice, ker je dobil službo koncipista pri ces. deželni vladi, bridke solze pretaka, da on je že drugi „nemški“ zdravnik, ki zapusti deželno službo bolnišnice. Da se „Tagblatt“ milo joče o tej „zgubi“, to je čisto naravno, kajti v prvi vrsti delalcev „Tagblattovih“ bil je in je menda še dr. Keesbacher, — kaj pa da pomeni prvi delalec „Tagblattov“, ki je že s tolikim blatom ometal svetinje našega naroda in verskih naših zadev, biti, to vé vsa naša slovenska dežela! Nam se ne zdi vredno razjasnovati „die hervorragende Kraft“, ktero bolnišnica naša „zgubi“ po ljubljencu „Tagbl.“; vsaj bralci „Triglav-a“ se gotovo dobro še spominjajo nekterih historije v ljubljanski bolnišnici, ki so jasno pričale „die Wissenschaft“ „Tagblattovega“ „političnega mučenika“. Vsak človek, ki vé, da zdravnik mora z bolnikom govoriti in ga razumeti, se je čudil najbolj predrznosti, da tujec, celó brez znanja deželnega jezika, ki čez več dežel priroma v našo deželo, si je upal službo prevzeti tukaj! Keesbacherjeve zmožnosti ali nezmožnosti zdravniške naj presojajo drugi, mi bi le to radi vedeli, zakaj da tolika „hervorragende Kraft“ ni ostala domá v Tirolih? zakaj ne na Beneškem in Bog si vedi, kje še? in da je prišla v našo deželo? Vsaj domovine vendar nihče rad ne zapusti, če ga domačini cenijo in on njej koristiti more! — Na otrobe, ki jih je vezal dopisnik „iz Zagreba“ v včerajšnjem „Slov. Nar.“, namesti da bi se bil držal poziva našega: „hic Rhodus, hic salta“, odgovorimo drugi pot.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja 20. sveč. — V zbornici poslancev je bila danes ena štrena, ktero že več tednov motamo, rešena, namreč zasilna volilna postava, ktera ima vrata odpreti direktnim volitvam v državni zbor. Ministerstvo dela na vse kriplje, da bi ta novêla dobila večino dvetretjinsko v zboru. V klubu našem, to je, v klubu nas Slovencev in Tirolcev, je bilo gotovo, da glasujemo proti novêli, tudi na Dalmatince in Primorce se

zanašamo, da bodo z nami in Poljaki in tako dobimo 53 glasov zoper 98 ustavovercev. Al čujte! Danes se je nenadoma stvar zasuknila drugače! Groholski je v imenu Poljakov, Greuter v imenu Tirolcev in dr. Poklukar v imenu nas Kranjcev v zboru deklariral, da, ker ta postava žali deželno ustavo, bodo glasovali proti zasilni volilni novêli. Ko pa je prišlo do glasovanja, so le Poljaki, Tirolci in Kranjci možato stali proti, — Dalmatinci in Primorci s Črnetom vred pa so glasovali za novêlo, in tako je bila z 104 glasovi proti 49 sprejeta. Dalmatinci in Primorci s g. Črnetom vred so „mit Sack und Pack“ se vrgli ustavovercem in ministerstvu v naročje! Kakošen „Geschäft“ so naredili s tem izneverstvom federalistični stranki, bode prihodnost jih učila! Dalmatince in Primorce tedaj po takem moramo izbrisati iz tabora federalistov.

Poslano.

Na „poslano“ g. J. Tanšek-a iz Brežic v predzadnjih „Novicah“ le zatega del odgovorim, da čast. občinstvo, kteremu niso znane dotične razmere, spozna, na kateri strani je umazanost in krivično natolcevanje. Gosp. Tanšek je stenografiral pri kazenski razpravi v Celji zarad novoveške afere; k razpravi sem tudi jaz poklican bil kot poškodovan in priča. Ni tedaj šlo za mojo stvar, ampak za skupno narodno; toraj si tudi nikdo ne bi mogel misliti, da bo rodoljubni (?) g. Tanšek za tridnevno stenografiranje tirjal 55, reci: petdeset pet forintov (!), da jih bo tirjal od mene, ki sem le kot priča nazoč bil. In to je storil; poslal je meni prepis predzadnjega odlomka pravde (toraj še ne konec) in prevzel na to pismo na pošti 55 for. To je storil vkljub temu, da sem jaz na račun njegove delnice „narodne tiskarne“ že vplačal bil 25 for., ker sem mu mislil plačati za tridnevno njegovo delo 30 for. Kje je tedaj umazanost? Gosp. Tanšek-a pa pozovem, naj le brez ovinkov pové tiste moje umazanosti, ktere razglašati mi žuga; sicer ga bom jaz razglašal za to, kar je.

V Mariboru 17. febr. 1872.

Fr. Rapoc.

Slovinci!

Vsled lanske slabe letine začenja po nekterih okrajih Dolenskega in Notranjskega ljudém že zdaj pomanjkovati najpotrebnišega živeža, in lakota žuga revežem. V takih nemilih okoliščinah je naša človeška dolžnost, je dolžnost vsacega rodoljuba, da prihitimo na pomoč svojim revnejšim rojakom, da jim olajšamo nesrečo, ktera jih je po nedolžnem zadela. Že so se po časnikih začeli nabirati milosrčni darovi. Treba pa je zdatne podpore; treba tedaj, da se združijo vse moči.

V ta namen se je ustanovil v Ljubljani „odbor za podporo stradajočih“.

Ta odbor bo nabiral po vsem Slovenskem vsakovrstne darove v denarji in blagu, ter nabrano oddal deželnemu odboru kranjskemu, ki bode za to skrbel, da pridejo v roke tistim, kateri podpore najbolj potrebujejo.

Slovinci! Do Vaše milosrčnosti se obračamo! Vi vsi, ki ste letos v srečnejših okoliščinah, ne zabite svojih nesrečnih rojakov v revščini stradajočih! Pomozimo drug drugemu, ter pokažimo svetu, da se res čutimo sine ene matere, da se ljubimo bratovsko in da stojimo v sreči in nesreči vsi za enega in eden za vse. Še posebno pa se obračamo do Vas, narodnih društev: čitalnic, bralnih in političnih društev, „Sokolov“, da združite svoje moči z našimi, da tem zdatnejo podporo donašamo nesrečnim svojim rojakom.

Vsaki najmanjši dar bodi-si v denarji, bodi-si v blagu bodemo hvaležni sprejeli, ter sprejem potrdili in imena milostnih darovateljev razglašali po „Novicah“ in „Slov. Narodu“.

Darovi v denarji naj se blagovolé poslati gosp. Ivanu Vilharju v Ljubljani; darovi v blagu: žito, krompir, fižol itd. naj se samo naznanjajo odboru, ki bode odkazal kraj, kam naj se pošljejo.

Rodoljubi! dvakrat dá, kdor hitro dá.

V Ljubljani 19. svečana 1872.

Odbor za podporo stradajočih:

Dr. Jan. Bleiweis, predsednik. Dr. E. H. Costa. Dr. J. Razlag, podpredsednika. Ivan Vilhar, denarničar. Dr. J. Vošnjak, tajnik. Dr. Karol Bleiweis. Peter Graseli. Jan. Horak. Anton Jentel. Luka Jeran. Val. Krisper. Peter Kozler. Jan. Murnik. Dr. J. Pogačar. Franjo Ravnikar. Fr. Ks. Sovan ml. Dr. Strbenec. Hugo Turk. Dr. Vončina.